

רע"פ 501/21 - רנ"ג ערן ישראלי נגד התובע הצבאי הראשי

בבית המשפט העליון

רע"פ 501/21

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: רנ"ג ערן ישראלי

נגד

המשיב: התובע הצבאי הראשי

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים מיום 23.12.2020 בתיק ע/1/20 אשר ניתן על ידי כב' השופטים: הנשיא האלוף ד' פיילס; המשנה לנשיא תא"ל א' מרקמן; השופטת אל"מ נ' זומר

בשם המבקש: עו"ד עודד סבוראי; עו"ד סיון האוזמן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים (הנשיא האלוף ד' פיילס; המשנה לנשיא תא"ל א' מרקמן; השופטת אל"מ נ' זומר) מיום 23.12.2020, אשר קיבל בחלקו ערעור של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית הדין הצבאי המחוזי (דרום).

1. המבקש, נגד בדרגת רנ"ג, הורשע על ידי בית הדין הצבאי המחוזי (דרום) בכך שהחל מחודש אפריל 2014 ועד לחודש ינואר 2016 ביצע מספר רב של עבירות מין (מעשה מגונה, מעשה מגונה בכוח, אינוס, ניסיון מעשה סדום בנסיבות אינוס, מעשה סדום בנסיבות אינוס) במתלוננת, אשר שירתה באותה עת תחת פיקודו הישיר. ביום 23.12.2020 קיבל בית הדין הצבאי לערעורים את ערעור המבקש בחלקו, וזיכה אותו מחלק מהעבירות וכן הפחית מעונשו.

2. בפסק הדין הבחין בית הדין הצבאי לערעורים בין שני סוגי אקטים מיניים שביצע המבקש במתלוננת. הסוג הראשון כונה בפסק הדין ה"אקטים הראשונים" מכל סוג (נשיקות בפה, אחיזת החזה, נגיעה באיבר המין מעל הבגדים, הכנסת יד מתחת למכנסיים ונגיעה באיבר המין מעל התחתונים; החדרת אצבעות לאיבר המין; מעשה אוננות שביצעה המתלוננת במבקש לבקשתו; מעשה סדום בנסיבות אינוס בגין מין אורלי שביצעה המתלוננת במבקש שכפה עליה את הדבר תוך קירוב ראשה אל איבר מינו). הסוג השני כונה "שגרת המעשים המיניים", היינו האקטים המיניים שביצע המבקש פעמים רבות ללא התנגדות פיזית של המתלוננת. לגבי "האקטים הראשונים" נפסק כי אין מקום להתערב בממצאים העובדתיים ובממצאי המהימנות שקבע בית הדין המחוזי ועל כן נותרה על כנה הקביעה בדבר מודעותו של המבקש לאי הסכמתה של המתלוננת לכל סוג של האקטים הראשונים. מנגד, קיבל בית הדין הצבאי לערעורים את טענות המבקש וקבע כי בכל הנוגע ל"שגרת המעשים המיניים" קם ספק סביר במודעותו של המבקש לאי הסכמתה של המתלוננת (פסקאות 110-111 לפסק הדין). בית הדין הדגיש עם זאת כי הקביעה שקם ספק סביר במודעותו של המבקש לאי הסכמתה של המתלוננת, אין בה כדי לגרוע מן המסקנה בדבר מהימנותה של המתלוננת ואי הסכמתה למעשים. זאת, שכן זיכוי המבקש נובע מן הספק בהתקיימו של היסוד הנפשי שלובעבירות, וזאת משום שבשלב מסוים מנקודת מבטו אפשר שלא היה מודע עוד לאי ההסכמה של המתלוננת.

3. נוכח קבלת הערעור בחלקו על הכרעת הדין, הצטמצם במידה ניכרת היקף המעשים המיניים שבהם הורשע המערער ולפיכך, הפחית בית הדין הצבאי לערעורים את עונשו של המבקש מתשע שנות מאסר לשבע שנות מאסר.

4. בבקשת רשות הערעור שלפני חוזר המבקש על טענותיו בפני בית הדין ועותר להתערבות בממצאים העובדתיים שקבע בית הדין הצבאי המחוזי וכן בקביעותיו של בית הדין הצבאי לערעורים. לטענתו המחלוקת העובדתית העיקרית נעוצה בסוגיית הסכמת המתלוננת, והוא עומד על טענתו שהקשר המיני איתה היה מוסכם לכתחילה. המבקש מפרט שורה ארוכה של טענות שלגישתו פוגמות במהימנותה של המתלוננת ומלמדות כי האקטים המיניים שקיים עמה היו בהסכמה מלאה. לטענתו בקשת רשות הערעור שהגיש מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות החורגת מעניינם של הצדדים והיא - מהו אותו "גרעין קשה של אמת" שדי בו על מנת שבית המשפט יקבל את עדותה של מתלוננת בעבירות מין. המבקש מוסיף וטוען כי יש לקבל את בקשתו משיקולי צדק משום שנגרם לו עיוות דין.

5. דין הבקשה להידחות.

סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאיקובע כי לא תינתן רשות לערער על פסק דין של בית הדין הצבאי לערעורים אלא בשאלה משפטית שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש. המקרה דנן אינו מעלה כל שאלה משפטית ממין זה. בית הדין הצבאי לערעורים קבע כי גם אם נותרה עמימות בשאלת החשש הפיזי-קיומי שחשה המתלוננת מפני המבקש וחבריו, אין בכך כדי לגרוע ממהימנותה נוכח "לוז גרסתה שנותר איתן, ולפיו כלל המעשים המיניים נעשו בה על ידי המערער [המבקש] שלא בהסכמתה" (פסקה 73 לפסק הדין). קביעה זו אינה מעוררת שאלה ייחודית שיש בה חשיבות או חידוש והיא הולכת בתלם שנחרש בהלכה הפסוקה הקובעת כי "לאור ההשלכות הייחודיות שיש לעבירות מין על קורבן העבירה, אין לצפות ממתלונן ליתן גרסה שלמה, עקבית, וחסרת סתירות ואי דיוקים, באשר לנסיבות ביצוע העבירה. לפיכך נהוגה הגישה הראייתית לפיה אין בהכרח לדקדק בפרטי העדות, וניתן להסתפק בגרעין האמת המצוי בגרסת המתלונן" (ראו מני רבים ע"פ 7307/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (23.1.2020)).

6. אכן, שיקולי צדק עשויים להוות עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אך מדובר במקרים נדירים וחרגיים

ביותר שבהם מתגלה אי צדק בולט או כשמתעורר חשש לעיוות דין (ר' למשל רע"פ 1730/14 פלוני נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 6 (9.3.2014)). לא כך הדבר בענייננו. טענותיו של המבקש נוגעות רובן ככולן לתשתית הראייתית והעובדתית שעליה התבססה הרשעתו ועל המסקנות שאליהן הגיע בית הדין הצבאי לערעורים. בפסק דינו המפורט והמנומק התייחס בית הדין הצבאי לערעורים לכל אחת מן הטענות שהעלה המבקש לעניןמהימנותה של המתלוננת ודחה אותן. עם זאת, זיכה בית הדין הצבאי לערעורים את המבקש מביצוע חלק מהעבירות, בקובעו כי לגבי אותן עבירות קם ספק סביר ביחס למודעותו של המבוקש לאי הסכמת המתלוננת. טענות המבקש מבקשות, למעשה, להשיג על ממצאי עובדה וטענות מסוג זה אינן מצדיקות מתן רשות ערעור על החלטות בית הדין לפי המבחנים שנקבעו לכך בדין ועליהם עמדנו לעיל (רע"פ 5765/12 טל נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.8.2012)).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשפ"א (8.3.2021).

ה נ ש י א ה